

ДО ОБЕДНАННЯ ФАРМЕРІВ З РОБІТНИКАМИ.

Незавидне положення канадських фермерів.

Положення канадських фермерів, особливо ж бідніших і так званих "гомстедників", до того нині погіршало, що велике їх число лишає фарми і тікає — хто до Зауочених Держав, а хто до промислових міст східної Канади — на наємну пролетарську роботу.

Канадські фермери ризикують напр. від українських селян в Галичині тим, що звичайно мають більше землі, але їхні нинішні економічні положення не менше незавидні, чим положення галицьких селян. Розуміється, говоримо тут про фермерів, що самі працюють на землях, які становлять велику більшість фермерів в Канаді, а не фермерів-багатирів, або фермерів-капіталістів, що є лише власниками великих фармів; в які вони вклали свої капітали в цілях експлуатації. Хоча, правду кажучи, і заможнішим фермерам за останніх два роки, як то кажуть "не повезло".

В чім же річ? Збіжжя не зародило? Худоба вигинула? Чи що?

Причина прикрого положення фермерів.

Якраз в цій і клопіт, що за багато збіжжя вродилося та худоби наплодилось. Воно звучить дивно і парадоксально, але так воно є.

Минулого року мала Канада 1,056,211,400 бушлів збіжжя, а з того самої площини 399,786,400 бушлів і вівса 491,239,000 бушлів; худоби було 8,200,000 штук. Помимо того, чи не 80 процент фермерів в Канаді задовжені, або як кажуть "замогеджовані". Цього ж року живна заповідальність чи не крадіж від минулого року.

Відома, що фермери продукують збіжжя лише малу частину для власного вжитку, а решту все на продаж. Продавати збіжжя мусять, бо треба гроша, щоб платити податки, довги за машинерію і знаряддя, моргеджі, і т. д. Збіжжя-купують в них не ті, що його потребують, тоб то споживачі, а посередники — компанії, що цим збіжжям спекулюють і на цій спекуляції роблять величезні капітали.

От ті то компанії радіють добрим урожаєм і кажуть фермерам, що тому іменню, що добре зародило, ціна на збіжжя понижеться, бо чим більше його на ринку, тим менша за ним погоня, менший попит. Щоб його продати в Європі, треба понизити ціну, бо купуват її не в нас, а в других продавців, з інших країн, в яких теж збіжжя зародило. Продавці ж з другої країни, от хочби зі Злуч. Держав, розкажуть таку ж саму історію своїм фермерам, хоч це бувають люди з одної і тої самої великої капіталістичної спілки, що скують збіжжя тут і там. В цей спосіб спиритні капіталістичні злодії обробляють фермерів одної і другої країни. Фермери ж біда, коли не вродить, і не краще, коли добре зародить. Це ж саме притримується і до худоби, що підчас війни, коли треба було м'яса для армій, продавалась за добрі гроші, а тепер прямо ніхто її купувати не хоче.

Як фермери борються з своїм лихом.

Для оборони своїх інтересів фермери поорганізували збіжжя і інші кооперативні спілки, але й ці спільноти хіба лише деяким багатим фермерам. Поперек дороги стали капіталістичні посередники-компанії, залізничники, елеваторські, перевозні корабельні компанії і ці капіталістичні хижаки обдирають фермерів до нитки.

Спробували фермери шастя і на політичному полі, бо думали, що зміною і встановленням деяких законів зможуть забезпечити проти того печуваного визиску. І ось останніми роками здобули вони верх в парламентах кількох провінцій і в домінію в парламенті мають споре число "своїх" послів. Ці "фермерські" послови домінію в парламенті і "фермерські" провінційні парламенти почали були говорити про встановлення так званої "пшеничної ради", що мала б допомогти фермерам збувати їхнє збіжжя без посередників і цим способом заощадити їм бодай по кільканих центів, або по кількадесят центів на бушлеви. Поговорили тай на тім і скінчилося. А фермери так і не діждалися жадної полегкості.

Фермерське положення все далі погіршувалося, а цього року воно стало прямо розпачливим. Підчас війни, коли то за пшеницю і худобу платили фермерам високі ціни, бо потрібно було годувати армію війська, фермери заохотили розбагатіти і набирали на виплат більше землі, машинерії то-що. Нині ж коли фермерам платять за їхні продукти стільки, що зовсім не оплачується їхній труд, не один з них позбувся не тільки тої землі, що її за час війни взяв собі на виплат, але і тої, яку до того часу мав наплативши.

Тепер фермери думають допомогти собі при допомозі так званого "wheat pool", щоб то організованого збуту збіжжя без посередників. Роз'їжджа між ними якийсь фермерський месія Арон Сатіро, адвокат з Сан Франціско і вчить їх, як то можна перехитрити капіталістичних хижаків та заробити на бушлеви пшениці кільканих центів більше. Чи це врятує фермерів, чи виведе їх з нинішнього проклятого положення, про це вони опять гірко переконаються в недалекий майбутности.

Де ратують для незможних фермерів.

Признаємо, що кооперация — річ гарна і похвалена, а також і кільканих центів більше за кожний бушель пшениці потрібний фермерам і їх треба видерти, коли можливо. Але цих кільканих центів більше на кожному бушлеви пшениці не врятує фермерів не-

ред немилосердним визиском капіталістичних хижаків ані від тої нужди та недостатків, які вони терплять. Нема що думати про те, щоб перехитрити капіталістів, їх треба знищити. Знищити їх можна лише тоді, коли знищиться теперішній громадянський господарський лад, в якому всіми законами осяяний визиск праці трудящого люду, — так робітників, як і фермерів, а завести такий лад, в якому той визиск буде злочинним і лише трудящі люде зможуть користуватись всіма плодами своєї праці. Тоді все буде витворюване для вжитку, а не на продаж, на спекуляцію, не для зиску капіталістичних неробів. Тоді не буде недостатку, нужди, злиднів, моргеджів і т. п. Ось де справжній ратують для фермерів так же само, як і для міських робітників.

Фермери мусять об'єднатися з робітниками.

Якже цієї зміні добитися? Незаможним фермерам треба вже раз зрозуміти, що їм не по до розі в спілці з капіталістами і багатими фермерами, бо цим останнім добре житься в нинішньому ладі, який дає їм свободу нанимати і визискувати чужу працю. Вони не хотять зміни теперішнього ладу. Зміни тої бажують міські, промислові робітники і незможні фермери, що самі працюють на землях і не нанимають нікого, щоб на них працював. Тому незможним фермерам треба злучитися з робітниками і разом боротися проти своїх спільних визискувачів.

Пригляньтесь добре, товариші фермери. Ви вступали до фермерських організацій, різних кооперативних спілок то-що, разом з багатими фермерами, а навіть з такими фермерами-капіталістами, що самі сидять по міських офісах, а на їхніх землях роблять найманими ними робітники і бідніші фермери. Хто верховодить в тих фермерських організаціях? Звичайно багаті. Хто користується з фермерських кооперативних спілок? Звичайно багаті, що зробили із цих спілок-просто компанії для спекуляції збіжжям, на якій вони користуються, а вам хіба часом огрижена кістка перепала. Ви вибрали фермерських послів до парламентів. А що ті послови зробили або роблять в обороні ваших інтересів? Ану пригляньтесь їм добре, чи не побачите, що ті послови, це переважно старої капіталістичної масті птінці, що тільки прибрали собі назву "фермерський", щоб вас в часі виборів одурити. Чи-ж в домінію в парламентах та дуже малими винятками не йдуть вони рука в руку з старими капіталістичними партіями — ліберальною або консервативною? А в провінційних парламентах, де є так звані фермерські парламенти, чи не ведуть вони такої самої політики, що й ліберали або консервати веди? А скільки між ними дійсних фермерів? Є між ними багаті фермери, що не багаті самі на землях працюють; є такі пани, що сидять по містах, а на їхніх землях працюють найманими люде; є й адвокати, бизнесові, є навіть і бувші поліцейські шпioni, але ледви чи є де хоч один фермер-незможник. І чи є чим радити та чи можна надіятись, щоб ці фермерські заступники дбали про інтереси незможних фермерів, котрих скрізь більшість і котрі терплять найбільше лиха.

Отже треба незможним фермерам над цим добре подумати і змагати до об'єднання з робітниками. Це не значить, що треба знищити фермерські організації, які вже існують, покинути їх або що, лиш треба взятися в них за очищення від тих елементів, які не мають нічого спільного з інтересами фермерства, від багатіїв і всяких птінців, що "фермерують" по міських офісах, та треба проводити в тих організаціях думку про konieczність порозуміння і об'єднання з робітниками. Коли-ж ця підготовка праця буде переведена і ця частина фермерів, що заінтересована цим об'єднанням з робітниками зрозуміє, що її ратують тільки в спільній з робітниками боротьбі проти капіталістичної класи, тоді ці фермерські організації зв'яжуться з робітниками, як от це недавно зроблено в Злучених Державах основанням сфедерованої фермерсько-робітничої партії і підуть боєм проти капіталістичних партій і їхніх прислужників, впершу чергу за здобуття влади для робітників і трудящих фермерів. А далі поведуть спільну боротьбу проти самого жерела всього лиха трудящого люду — проти капіталістичного ладу.

Тому треба допомогти організованню фермерів, але організувати їх треба на чисто класових основах і ширити між ними класову свідомість.

Настав вже час, що й в Канаді робітники і фермери повинні об'єднатися для боротьби проти свого спільного ворога — капіталу. — V.

Вийшли з друку нові книжки!

Спішіть з замовленнями на нові книжки, які що тільки вийшли з друку:

З життя першого чоловіка і сучасних дикунів. — В. Лукевич, незвичайно цікава популярно написана наукова розвідка з численними ілюстраціями, ціна 25 цт.

Людське суспільство в передісторичному розвитку. — П. Костенко, одинока того рода наукова розвідка в українській мові, дуже потрібна для кожного, що студіює соціологію науки; ціна 10 цт.

Замовлення посилайте на адресу: UKRAINIAN LABOR NEWS Cor. Pritchard & McGregor Sts. — Winnipeg, Man.

ЧУЖОЗЕМНІ КОНЗУЛИ В РАД. РЕПУБЛИКАХ.

Дуже цікаву кореспонденцію помістив в шведській пресі кореспондент Л. Шмід. Він довший час перебував в Москві і описує чужоземних конзулів в цій червоній столиці. Він пише:

"Чужі дипломати в Москві не знаходяться у великій ласці. Після жовтневої революції їх було багато, але вони активно працювали з усіми контрреволюційними російськими організаціями, підпомагали їх фінансово і живили, як своїх агентів. Французький конзул Noulens зовсім явно підтримував білогвардійців. Німецький конзул (ще царський) граф Мірбах (убитий потім 1918 р. атентатом анархістів) підтримував фінансово контрреволюційну армію на Дону Каледіна, потім Краснова. Вікін, російським реакціонером було байдуже, від кого беруть гроші, бо брали і від японського мікада. Але радянська влада скоро позбулася цієї "дипломатії". Чужоземних конзулів, бо арештувала їх, а між іншими й румунського посла Діаманді. Після цього всі європейські (і інші держави) відкликали з Росії своїх представників. В 1919 р. в Росії не було ані одного офіційного заступника ніякої держави, крім Афганістану. Держави антанти і інші мали своїх послів в Колчака, Денікіна і Врангеля. Тільки після розгрому всіх цих банд і інтервенційних військ, почалися нові зносини з Радянською Федерацією. Чужоземні послови приїхали в Москву, говорючи: "Ну знаєте, в Росії не є так погано, як говорили, тільки... якось не так, як у нас..."

Але антагастичні заступники по сьогодні не змінили ще своєї політики відносно радянської влади, про що свідчить факт, що італійський посол Джованні Аматорі домагається листовою в антанті інтервенції. Досить до радянської влади представництво Німеччини. Найлюбяльшим є представники Східних Держав Китаю, Персії, Туреччини, Афганістану, Монголії і т. д.

ІТАЛІЙСЬКІ КОМСОМОЛЬЦІ В БОРОТБІ З ФАШІСТАМИ.

(Лист з Італії.)

Фашисти зорганізовані на військовий зразок і одягнені у військову форму (жовті шкоти, чорний піджак з малюнком чоловічого черепу на грудях, на голові чорна шапка).

Озброєні вони списами, рушницями, револьверами, ручними гранатами. До їх погруді тисячі обозинових, аеропланів, тенки, кулемети, поліві гармати.

Фашисти завжди проводили все по одному плану. Намічався до захоплення якийсь невеликий центр. Зразу починається захоплення й руйнування прилягаючих пунктів, місто оточується колом фашистського воєнної і заліза. Все, що схоже на пролетарське, руйнується, палиться, нищиться. Потім від'їждять до сорока тисяч озброєних фашистів займають усі пункти, що ведуть до наміченого міста, а потім вже починається штурм.

В міру того, як ланцюг воєнних потягів викидає фашистські загони, що розташовуються під палатками, або в реквізованих помешканнях — робітники йдуть до приміщення своїх організацій, щоб приготуватися до завзятого захисту.

Починається боротьба. Малих робітників вбивається, гинуть селянські хати, а поруч з ними і важливіші пролетарські установи. Боротьба майже завжди закінчується перемогою фашистів. Робітники захищаються як можуть. В однім невеличкім хуторці Міланського округу двох юнаків відбивалося проти 150 карабінерів. Розуміється, що коли підійшли свіжі фашистські загони й загони королівської гвардії, бо-

в перших часах жовтневої революції 1917 року, вибилися своїм поступком два чужоземні представники, про яких до сьогодні радо розказують в Москві. Був то сербський конзул Сполайкович, який в Народному Комісаріаті закордонних справ в Москві заявив тоді, що він "товариш і соціаліст" і хотів дуже з тодішнім уповноваженням народного комісаріату закордонних справ Жалкіним "побалакати з широю душою". В одній з таких розмов, Сполайкович намагався переконати уповноваженого, що большевики є власне імперіялістами і продовжують царську політику, а між царською і бунтівним міністром Сазоновом і Троцьким нема ніякої різниці. І цей "товариш та-соціаліст" дуже здивувався, як радянська влада знищила контрреволюційну працю чужоземних послів.

Другий був конзул Еспанії, який неспівомово після своєї влади відозву радянської влади до робітників цілого світа і за це був відкликаний своєю владою, та позбавлений становища конзула. Перед своїм відїздом прийшов до народного комісара закордонних справ і досить ввічливо заявив, що мавби право після міжнародних звичаїв одержати якийсь відзначення (орден), а то тим більше, що радянський владі приніс таку велику прислугу.

Добре — сказав йому товариш Жалкін. Так дамо вам якийсь орден. — Побудьте такі ласкаві! запропонуйте ще свій владі — попросив еспанський посол. — А! То робіться в нас скоро. Я можу зробити це без владі — заявив Жалкін.

По цьому вигинув з свого столика шуфлячку, в якій були різні-періжні ордені, що належали колись царським урядникам міністерства закордонних справ, а тепер, як не потрібні лежали. Жалкін висипав їх перед конзулом і сказав: — Прошу, виберіть собі, який тільки подобається вам... Еспанець оглянувся ніяково на всі боки, потім подумав, зрозумів і миготнув.

розгубленість робочих мас. Комуністичні загони, по доміну своїх військових керівників, зі всіх округів були приведені до Мілану і зовсім змінили становище.

Розгубленість щезала в міру того, як у всіх районах почали з'являтися червоні хлопці з наших загонів. Вони йшли скорими кроками під спів бойового гімну:

— До зброї, до зброї, до зброї, гей комуністи! Смерть фашистам! Ми борімося за комуналізм і будемо нести боротьбу не за життя, а за смерть. Будемо хоробро битися! Доки в серці в нас є хоча капля крові, Ми будемо славити Росію нашу! Ми прагнемо революції. Вперед, вперед, за наших братів. За наш святий ідеал! До зброї, до зброї, до зброї!

Це запалило маси. Почувшись гучні оплески. Командири наших загонів звернулися до робітників з закликком: в кого є зброя і завзятість — хай йде в бій, а останні — до дому.

Оточені фашистами вже не почували себе одиницями: вони тепер знали, що в когось є тверда рішучість загинути самому аби врятувати їх. І коли на слідуючий день фашисти почали штурм Мілану, вони знайшли відступили назад. Один згук труби... Голосна команда: "комуністи, вперед" і маси героїчно кинулися в бій, що тягнувся кілька годин.

Фашисти примушені були відступити під охороною тенків королівської гвардії, залишивши в руках комсомольців кілька своїх прапорів.

В Пармі наші товариші на чолі робітників виявили багату героїчність, фашисти загубили тут 30 забитих.

В Барі, в цьому старинному місті, наші товариші зорганізували маси в бойовий порядок і фашисти не змогли зайняти місто. Тільки на другий день вірвалася поліція, її підтримали карабінери, королівська гвардія, фашисти з тенками з одного боку і міноноски

з другого. В Анконі, щоб добути собі зброю, фашисти неважно намагалися заволодіти збудованим нами фортом.

В Генуї кілька годин йшов бій у вузьких вуличках. Фашисти відступили.

І такі випадки повторювалися десятки й десятки разів. Вони вказують на витриманість і героїзм наших товаришів. Своїми прикладами комсомольці захопили маси і рішучо привабили всю увагу мас до комунізму. Всюди, де проходили наші загони робітники зустрічали їх радісними окликами: "Це наша молодь!" В цих словах для комсомольців найвища нагорода. Маса почувають, що їхній єдиний захист на всіх фронтах боротьби з фашизмом — наша енергія. Вплив комсомолу росте з величезною швидкістю.

З лівих бою під Міланом, з двадцяти позарпартійних робітничих клубів десять пісади в Раді комуністів. Склад нашої суїтки подвоївся. В Мілані робітничі клуби, які боялися дати салю для зборів КСМ, тепер з радістю просять.

Навпаки всьому ми переможемо.

А. Горель.

("Інтернаціонал Молоді")

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

одиноку українську робітничу газету на еміграції в Європі

"НАШУ ПРАВДУ"

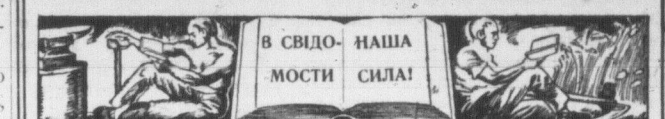
орган Комуністичної Партії Сх. Галичини.

Виходить раз на тиждень.

Передплата для Америки і Канади вноситься \$2.00 на рік.

Передплату шліть на адресу:

"NASHA PRAVDA" Postfach 53, Postamt 65, WIEN, VIII, AUSTRIA.



НОВА ЦІННА КНИЖКА!

Ми дістали з Європи дуже цінну книжку для кожного свідомого українського робітника і фермера, написану А. Богдановим, п. н.

Початковий Курс Політичної Економії

(В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ)

Є це перша того рода книжка в українській мові. Книжка має 127 сторін дрібного друку в самих питаннях і відповідях. Неодинак робітнику, що читав вже матеріали про політичну економію з інших книжок і не міг все зрозуміти, має тепер спробою вирішити незрозуміле, бо в цій книжці є 300 різних питань в обсягу політичної економії і довші або коротші відповіді на них.

ЦІНА КНИЖКИ 50 ЦЕНТІВ.

Замовлення і гроші посилайте на адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS COR. PRITCHARD & MCGREGOR STS., WINNIPEG, — — MANITOBA, — — CANADA.

НОВА КНИЖКА! -- НОВА КНИЖКА!

Що тільки появилася з друку і продається дуже цінна книжка для кожного робітника і робітничі п. н.

КАРЛ МАРКС

ЙОГО ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНОСТІ.

Написав Ю. Стежков.

Книжка вийшла накладом "Космоса" в Берліні, під редакцією Е. Касянені. Надрукована в малий виступний формат, на книжковій папері і обнімає 110 сторін друку. Поділена на такі розділи: 1. Роки підготовки. — 2. Вироблення нового світогляду. — 3. Революція 1848—49 року. — 4. Період реакції. — 5. Інтернаціонал. — 6. Сприяння соціалістичному руху в поодиноких краях. — 7. Дешо про особисте Марксове життя. — 8. Значіння Маркса в науці.

Ціна тільки 25 центів.

Замовлення посилайте на адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS Cor. Pritchard & McGregor Sts. — — Winnipeg, Man.